

A woman with long, dark, curly hair is playing a cello. She is wearing a dark, long-sleeved top and a light-colored skirt. She is positioned in front of a rustic wall made of stone and brick. The lighting is dramatic, with strong shadows and highlights. The background is a dark wooden door or paneling.

FESTIVAL TORROELLA DE MONTGRÍ

Del 18 de juliol al 23 d'agost de 2014
www.festivaldetorroella.cat

Dimarts, 12 d'agost de 2014
22h - Auditori Espai Ter

Katia i Marielle Labèque, pianos
Gonzalo Grau, percussió
Raphaël Seguinier, bateria

 JOVENTUTS MUSICALS
DE TORROELLA DE MONTGRÍ

PROGRAMA

1 part

George Gershwin (1898-1937)

Tres preludis per a dos pianos (1925) (arr. d'Irwin Kostal)

Preludi en si bemoll (*Allegro ben ritmato e deciso*)

Preludi en do sostingut menor (*Andante con moto e poco rubato*)

Preludi en mi bemoll menor *Allegro ben ritmato e deciso*

Philip Glass (n. 1937)

Quatre moviments per a dos pianos (2008)

2 part

Leonard Bernstein (1918-1990)

West Side Story (1957) (arr. per a dos pianos i dos percussionistes d'Irwin Kostal)

Pròleg

Jet Song

Something's coming

Blues

Mambo

Cha Cha

Maria

America

I feel pretty

One Hand, One heart

Tonight

Somewhere

A boy like that

I have a love

Cool

The Rumble

Finale -Adagio

INTÈRPRETS

Katia i Marielle Labèque, pianos

Gonzalo Grau, percussió

Raphaël Seguinier, bateria

Què fa americana la música?

En un dels seus celebrats programes de divulgació musical a la cadena de televisió CBS, el compositor i director d'orquestra nord-americà Leonard Bernstein (1918-1990) va assenyalar: «Penseu quantes races i persones de totes les parts del món formen el nostre país. Els nostres compositors s'alimenten de la música popular més rica i variada del món, en la qual trobem tots els accents que guardem a la nostra llengua: un toc mexicà en alguns accents de Texas, la pinzellada sueca al de Minnessota, unes ressonàncies esclaves al de Brooklyn, una mica d'irlandès al de Boston. Tot, però, és americà. I quan tots escolteu aquests accents a la música, sentiu clarament el que significa ser americà: un descendent de tots els pobles del món».

Des del començament, Bernstein es va preocupar per trobar un estil genuïnament americà per a les seves obres en les quals no existeix frontera entre la música culta i la popular. Abans que ell, el més cèlebre dels compositors nord-americans, George Gershwin (1898-1937), persuadit per Ravel de no ser una mala còpia dels compositors impressionistes, va crear un estil propi genuïnament americà, en el qual amalgama jazz, harmonies impressionistes, melodies d'arrel romàntica i música russa. I el tercer compositor nord-americà d'aquest vespre, Philip Glass (n. 1937), format a la Julliard School de Nova York i amb Nadia Boulanger i Darius Milhaud a París, va tenir clar que no li interessava ni el dodecatonisme ni el serialisme. Després de viure una temporada a l'Àfrica i l'Índia, va crear a la dècada de 1960 amb Steve Reich un estil musical nou, el minimalisme, nascut als Estats Units. Glass creu que l'obra musical ha de tenir una estructura, però que no cal que sigui tradicional i així en crea una de nova basada en la repetició, que aconsegueix connectar fàcilment amb l'oient, com també hi connecten les obres de Gershwin i Bernstein.

George Gershwin havia previst compondre 24 preludis per a piano per a una obra titulada *The Melting Pot*. La col·lecció no es va arribar a fer mai i Gershwin va publicar només tres preludis que ell mateix va estrenar el 4 de desembre de 1926 a l'Hotel Roosevelt de Nova York; es tracta de peces curtes i identificables de l'obra de Gershwin. El primer preludi s'obre amb un *riff* de *blues*, el segon és una «cançó de bressol trista», segons descripció del mateix compositor, i el tercer, el va qualificar de «preludi espanyol». Tots tres han estat arranats per diverses combinacions d'instruments. La que sentirem aquest vespre per a dos pianos és obra d'Irwin Koltal.

Quatre moviments per a dos pianos de Philip Glass és una obra d'encàrrec del Festival de Piano del Ruhr (Alemanya) estrenada el 7 de juliol de 2008 per Dennis Russell Davies i Maki Namekawa. Les germanes Labèque els van integrar immediatament al seu repertori i el 2013 els van incloure en el seu disc *Minimalist Dream House*. Glass treu en aquests preludis el màxim partit, dins el seu estil d'estructures tonals repetitives, dels dos pianos teixint patrons rítmics complexos. En el primer moviment, el més minimalista, els dos pianos s'alternen per a desenvolupar els motius. El segon és més dens i expressiu i en el tercer l'ús de polirítmies crea una sensació d'acceleració que ens aboca al clímax del quart moviment.

L'origen de *West side story* es remunta a 1949 quan Leonard Bernstein, el coreògraf Jerome Robbins i el llibretista Arthur Laurents es van plantejar fer una adaptació musical moderna de *Romeu i Julieta*. La trama s'havia de centrar en la tensió entre els diferents grups socials de Nova York. La primera versió, titulada *East Side Story*, se centrava en una història d'amor condemnada al fracàs entre una noia jueva i un noi catòlic del Lower East Side de Manhattan, però la idea no va prosperar. Uns quants anys més tard, el projecte es va reprendre però situant l'acció al gueto de l'Upper West Side de Nova York –la zona que actualment ocupa el Lincoln Center i els voltants– on un noi nord-americà d'origen polonès s'enamora d'una noia porto-riquenya. El títol final va ser *West Side Story* i es va estrenar al Winter Garden Theatre de Broadway el 26 de setembre de 1957.

El musical va ser un èxit i l'estrena el 1961 de la versió cinematogràfica, dirigida per Robert Wise i Jerome Robbins, va catapultar a la fama mundial *West Side Story* que va guanyar deu Oscars, entre els quals el de millor pel·lícula i director. La versió per a dos pianos i percussió que escoltarem aquest vespre, la va fer Irwin Kostal a petició de Bernstein per a les germanes Labèque. Kostal, que originalment va orquestrar la partitura del musical, fa una reeixida versió plena de percussió llatina en la qual ens apropa Bernstein com a successor natural de Gershwin.

KATIA I MARIELLE LABÈQUE

Amb comunicació, sincronització i energia, Katia i Marielle Labèque formen un duo de contrastos perfecte. Van començar a estudiar piano amb la seva mare, Ada Cecchi, deixeble de Marguerite Long, i la popularitat els va arribar amb l'enregistrament de *Rhapsody in Blue* i el seu primer disc d'or. Recentment han enregistrat una nova versió de *Rhapsody in Blue* i *West Side Story*, amb el seu propi segell, KML Recordings. El seu repertori inclou des d'obres de Bach —interpretat amb instruments d'època— fins a compositors del segle XXI.

Tenen una espectacular carrera mundial i han estat convidades per les més prestigioses orquestres, incloses la Filharmònica de Berlín, Simfònica de Boston, Simfònica de Chicago, Leipzig Gewandhaus, Simfònica de Londres, Philharmonia de Londres, Filharmònica de Los Àngeles, Orquestra de Filadèlfia, Bayerische Rundfunk, Dresden Staatskapelle o Filharmònica de Viena, entre d'altres. Han actuat sota la direcció de Semyon Bychkov, Colin Davis, Gustavo Dudamel, Charlie Dutoit, Zubin Mehta, Seiji Ozawa, Antonio Pappano, Simon Rattle, Esa Pekka Salonen i Michael Tilson Thomas.

L'aspiració de crear un pont entre tots els aspectes de la creació contemporània ha permès a Katia i Marielle Labèque crear el seu propi segell discogràfic: KML Recording. Volen anar més enllà de la música clàssica per mirar cap a nous territoris, on tenen veu pròpia altres corrents: rock, electrònica, contemporània, improvisació i vídeo.

Katia i Marielle Labèque var actuar per primera vegada al Festival de Torroella en l'edició de 2004 i hi van tornar en la de 2008.

GONZALO GRAU, percussió

El veneçolà Gonzalo Grau va iniciar els estudis musicals amb els seus pares i als 13 anys va entrar a la Camerata Renacentista de Caracas. Posteriorment va estudiar piano jazz al Bercklee College of Music de Boston i ha desenvolupat projectes en el món de la música llatina i en el de la contemporània. Treballa com a productor i arranjador per a una àmplia varietat d'artistes, entre els quals hi ha Sally Potter, Mango Blue, Edwin Pabón, Brass Rotts i Saxomanía. També ha participat en projectes veneçolans d'avantguarda com Maroa, Aquiles Baez Group i el Quintet Gonzalo Grau i ha treballat en el camp del flamenc com a percussionista, violoncel·lista i pianista.

Ha treballat amb artistes espanyols i dels Estats Units com Antonio Grajero, La Tania, La Conja, Pedro Cortés, Jesús Montoya, Edwin Aparicio, Chuscales, Omayra Amaya o Alejandro Granados.

Gonzalo Grau viu a Boston on treballa com a multiinstrumentista, arranjador, compositor i productor dels gèneres musicals salsa, timba, *latin jazz*, flamenc i clàssic-*crossover*.

Gonzalo Grau debuta al Festival de Torroella.

RAPHAËL SEGUINIER, bateria

Nascut el 1979, va començar a tocar la bateria de forma autodidàctica als 15 anys i posteriorment va estudiar piano. Influït per l'escena *indie/noise/postrock* (Fugasi, Mogwai, Sonic Youth...) va tocar en diversos grups creant i produint els seus propis projectes musicals a més d'actuar per tota Europa. El seu interès es va adreçar cap a la improvisació i la música experimental i el 2003 es va unir al col·lectiu Zazen. Ha col·laborat amb músics d'estils diferents com el jazz, música electrònica i tradicional.

El 2005 es va traslladar a viure a París, on va iniciar la seva carrera com a bateria d'estudi i compaginava la formació amb el treball amb artistes com Nouvelle Vague, Emile Simon, Chocolate, Genius, Cocoon i Saul Williams.

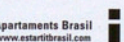
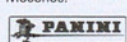
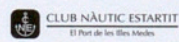
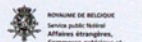
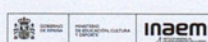
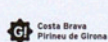
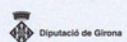
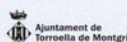
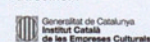
Recentment, Raphael Seguinier ha format un nou grup amb David Chalmin (Red Velvet, Dimension X, *B for Bang*) i Massimo Pupillo (ZU, Dimension X, *B for Bang*) i un projecte d'improvisació de bateria i electrònica amb el productor francès Villeneuve.

Raphaël Seguinier debuta al Festival de Torroella.

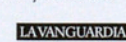
Organitza:

Patrocinen:

Mitjans oficials:

Col·laboren:

